

Sfântul săptămânii

**Vladimir
(956-1015)**

Era fiul cel mai mic al prințului de Kiev, Sviatoslav. Bunica lui, Olga, era creștină, însă tatăl rămăsese păgân, ca și fiii acestuia. Vladimir a devenit creștin în anul 988, după ce înainte se arătase interesat de diferitele religii existente atunci. La botez a primit numele Vasile. Devenind creștin, s-a îngrijit de răspândirea credinței ortodoxe printre popoarele care îi erau supuse. După botezul său, s-a produs o schimbare în viața sa. S-a făcut remarcant prin generozitate, prin caracterul creștin pe care l-au căpătat legile, prin contribuția pe care a adus-o în domeniul educației, prin grija deosebită față de săraci, prin viața austeră și prin blândețea sa.

Calendarul săptămânii

- 10 D **DUMINICA 15 D.P.A.;**
Sf. Victoria, m.
- 11 L Ss. BENEDICT, AB., PATR. EUROPEI; Olga
- 12 M Sf. Ioan Gualberto, ab.; Fer. David, m.
- 13 M Ss. Henric *; Eugen, ep.
- 14 J Sf. Camil de Lellis, pr. *
- 15 V Ss. Bonaventura, ep. inv. **;
Vladimir
- 16 S Sf. Fc. Maria de pe m. Carmel *
- 17 D **DUMINICA 16 D.P.A.;**
Ss. Alexie; Marcelina, fc.

Gândul săptămânii

“Dumnezeu ne iubește într-atât încât, și atunci când ne refuză ceva, acel refuz înseamnă mai mult decât un dar. E de datoria noastră să înțelegem cum anume.” (Fericitul Vladimir Ghika)

Îngerul Domnului cu Papa (3.07.2016)

© 2016 Tomás de Zarate Angelus Communicationis (ARCB)

10 iulie 2016 * **DUMINICA 15 D.P.A.** * Sf. Victoria, m.

LECTURAI

Cuvântul acesta este chiar lângă tine, ca tu să-l poți împlini.

Citire din cartea Deuteronomului 30,10-14

În zilele acelea, Moise a chemat tot Israelul și le-a zis: "Ascultă glasul Domnului Dumnezeului tău păzind poruncile și hotărârile lui scrise în cartea acestei legi, dacă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău. Căci porunca aceasta pe care ți-o dau eu astăzi nu este prea înaltă pentru tine, nici prea departe de tine; nu este în cer, ca să zici: «Cine se va sui pentru noi în cer să ne-o aducă, să ne-o vestească și s-o împlinim?»; nici nu este dincolo de mare, ca să zici: «Cine va trece pentru noi dincolo de mare să ne-o aducă, să ne-o vestească și s-o împlinim?», ci este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta, ca s-o împlinești".

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 68(69),14 și 17.30-31.36ab-37 (R.: cf. 33b)

R.: Domnul este aproape de cel care îl caută.

Eu către tine îmi înalț rugăciunea, Doamne, în timpul bunăvoinței tale; în marea ta bunătate, răspunde-mi, Dumnezeule, pentru fidelitatea mântuirii tale! Răspunde-mi, Doamne; căci îndurarea ta este mare și în milostivirea ta cea mare, întoarce-te spre mine! **R.**

Eu sunt sărman și chinuit; Dumnezeu, mântuirea mea, m-a ridicat! Voi lauda numele lui Dumnezeu prin cântări și îl voi preamări aducându-i mulțumire. **R.**

Căci Dumnezeu mântuiește Sionul și va reclădi cetățile lui Iuda. Le va moșteni descendența slujitorilor săi și vor locui acolo cei care iubesc numele lui. **R.**

sau *Ps 18(19),8.9.10.11 (R.: 9a)*

R: Hotărârile Domnului sunt drepte, înveslesc inima.

LECTURAAII-A

Toate au fost făcute prin el și pentru el.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Paul către Coloseni 1,15-20

Fraților, Cristos este icoana Dumnezeului nevăzut, primul născut din toată creația, pentru că prin el au fost create toate în ceruri și pe pământ: cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie stăpâniri, fie principate, fie puteri: toate au fost făcute prin el și pentru el. El este mai înainte de toate și toate subzistă în el. Și el este capul trupului, al Bisericii; el este începutul, primul născut dintre cei morți, ca să fie el cel dintâi în toate, pentru că în el i-a plăcut lui Dumnezeu să facă să locuiască toată plinătatea și prin el să reconcilieze toate pentru sine, făcând pace prin sângele crucii sale, prin el, fie între cele de pe pământ, fie între cele din ceruri.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

cf. In 6,63b.68c

(Aleluia) Cuvintele tale, Doamne, sunt duh și viață; tu ai cuvintele vieții veșnice. (Aleluia)

EVANGHELIA

Cine este aproapele meu?

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Luca 10,25-37

În acel timp, iată că un învățat al Legii s-a ridicat ca să-l pună pe Isus la încercare, spunând: "Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața

veșnică?" El i-a zis: "Ce este scris în Lege? Cum citești?" Acesta, răspunzând, a zis: "Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși!" El i-a spus: "Ai răspuns bine, fă aceasta și vei trăi!" Acela însă, voind să se justifice, i-a spus lui Isus: "Și cine este aproapele meu?" Isus a continuat: "Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut în mâna tâlharilor care, după ce l-au dezbrăcat și l-au strivit în bătaie, au plecat, lăsându-l pe jumătate mort. Din întâmplare, a trecut pe drumul acela un preot, dar, văzându-l, a trecut mai departe. La fel și un levit, fiind prin locul acela, văzându-l, a trecut

mai departe. Dar un samaritean oarecare ce călătorea, a venit lângă el și, văzându-l, i s-a făcut milă. Apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând untdelemn și vin. Apoi, urcându-l pe animalul său de povară, l-a dus la un han și i-a purtat de grijă. În ziua următoare, a scos doi dinari, i-a dat hangiuului și i-a spus: «Îngrijește-te de el și ți-o dau când mă voi întoarce!» Cine dintre aceștia crezi că este aproapele celui căzut în mâinile tâlharilor?" El a răspuns: "Cel care a avut milă de el". Atunci Isus i-a spus: "Mergi și fă și tu la fel!"

Cuvântul Domnului

Sfântul evanghelist Luca este singurul care ne relatează parabola bunului samaritean. El o prezintă ca pe un răspuns dat de Isus întrebării unui învățat al Legii: Cine este aproapele meu? În felul acesta parabola devine o învățătură referitoare la dragostea frățească. Dar ne-am putea întreba dacă aceasta ar fi unicul sens dat parabolei de către Isus știind că punctul culminant al ei stă în aceea că bietul om care a căzut victimă a bandiților este salvat de către un samaritean atunci când preotul și levitul au trecut pe lângă suferința lui fără să schițeze măcar un gest binevoitor.

Dacă interpretăm parabola în sensul iubirii frățești, fără a ține cont de întreaga activitate a lui Cristos, devine imposibil să nu citești în ea o critică morală a preoților și a levitilor. Aceștia ar fi criticați pentru că nu se sinchisesc de un om, fie el suferind, dacă nu aparține castei lor; în timp ce samariteanul dă dovadă de multă milostivire atunci când se apleacă asupra celui rănit fără ca, în prealabil, să-l interogheze asupra apartenenței sale religioase, etnice etc., ci pentru simplul motiv că este un om căzut în nenorocire. Prin urmare, ucenicul lui Cristos ar trebui să se comporte nu ca preotul sau levitul din parabolă ci ca samariteanul: să considere pe fiecare om căzut în nenorocire ca fiind aproapele său, fără a face distincție de castă, de rasă ori de religie. O astfel de învățătură este cât se poate de valabilă și mereu actuală. Cu toate acestea, situată în contextul activității Mântuitorului, parabola

capătă un plus de semnificație. Ea are în vedere persoana însăși a lui Isus. El opune activitatea sa aceleia a preoților din Vechiul Testament. Omul căzut încă de la începuturi în mâna „tâlharilor”, mai precis omul căzut sub stăpânirea principelui acestei lumi din cauza păcatului său, nu a putut fi salvat de către vechea preoție. Isus este cel care îl salvează. Isus se identifică cu samariteanul (poate în mod ironic, știind că evreii i-au dat acest titlu ca să-l insulte - In 8,48; cf. Lc 17,16) pentru a se deosebi de preoții vechiului legământ (cf. Ps 110,4 și Ev 7). Cu alte cuvinte, ceea ce preoția levitică nu a putut să aducă oamenilor, a adus Isus Cristos.

Înțelegând în acest fel, parabola bunului samaritean constituie, împreună cu cea a viticultorilor ucigași (Mt 21,33-46 și par.) și cu cea Păstorului cel bun (In 10) o trilogie care cuprinde cele trei mari instituții ale vechiului legământ: nici preoția levitică, nici vechii profeți (simbolizați prin servitorii trimiși să aducă roadele viei) și nici regalitatea (simbolizată prin păstorii năimiți, plătiți) nu l-au putut salva pe om. Singurul Mântuitor este Isus Cristos, Samariteanul cel bun, Păstorul cel bun, Fiul Stăpânului viei (Fap 4,10-12). El este Mântuitorul nu doar al unui popor ci al lumii întregi (In 4,42). Numai în felul acesta El a devenit modelul perfect de iubire, cel care ne-a învățat să recunoaștem în fiecare om, oricare i-ar fi originea, clasa socială, religia... pe aproapele nostru.

Pr. dr. Tarciziu Șerban